FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN

fremsat den 14. maj 1985 *

Høje Domstol.

I denne sag har Tribunal de grande instance de Versailles, under en for den verserende straffesag, i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen en anmodning om præjudiciel afgørelse af 6. juli 1984.

I hovedsagen er Marie-Hélène Ferey, født Héricotte, og det selskab, som hun er administrerende direktør for, tiltalt for at have overtrådt den franske lovgivning om fastsættelse af mindstepriser for salg af benzin i detailleddet. Hun er tiltalt for tre forhold, dels for at have overtrådt arrêté ministériel nr. 82-13/A af 29. april 1982 ved i august 1983 at have solgt under de fastsatte priser, dels for to gange at have overtrådt arrêté ministériel nr. 83-58/A af 9. november 1983 ved i december 1983 at have solgt under de fastsatte priser. I hovedsagen er der givet to fagforeninger og syv benzinforhandlere tilladelse til at indtræde i sagen som civilretlige parter mod Ferey og hendes selskab. Ferey har til sit forsvar gjort gældende, at den franske lovgivning vedrørende mindstepriser er i strid med EØF-traktaten. Med henblik på en afgørelse heraf har den nationale ret forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal EØF-traktatens artikler 3, litra f), 5, 30, 85 og 86 fortolkes således at de forbyder en medlemsstat ved lov eller administrative bestemmelser at indføre mindstepriser for detailsalg af normalbenzin og superbenzin?«

Det fremgår af forelæggelseskendelsens grunde, at den nationale ret overvejede også at nævne artikel 36 i det forelagte spørgsmål. Kendelsen må derfor antages at indeholde en henvisning til alle de EF-retlige bestemmelser, som var omhandlet i Domstolens dom af 29. januar 1985 i sag 231/83, *Cullet* mod *Centre Leclerc*. Tiltalen for det ene forhold i den foreliggende sag er rejst i henhold til arrêté ministériel nr. 82-13/A af 29. april 1982 — dvs. som i *Cullet*-sagen — mens tiltalen for de to øvrige forhold er rejst i henhold til arrêté ministériel nr. 83-58/A af 9. november 1983, som med virkning fra 15. november 1983 har ophævet og er trådt i stedet for arrêté ministériel nr. 82-13/A. Under denne sag må der derfor tages stilling til, hvorvidt, og i givet fald i hvilket omfang, denne ændring af den nationale lovgivning indebærer en ændring af de fællesskabssretlige problemer, der er forelagt.

I henhold til de franske lovbestemmelser, der var i kraft inden for den periode, hvor såvel arrêté nr. 82-13/A som arrêté nr. 83-58/A fandt anvendelse, blev mindsteprisen for salg i detailleddet fastsat ved at fradrage et vistantal francs pr. liter fra maksimalprisen ved salg i detailleddet, der blev fastsat ved hjælp af en række komplicerede beregninger, som er nærmere beskrevet

* Oversat fra engelsk.

i forslaget til afgørelse og dommen i *Cullet*-sagen. Ifølge arrêté nr. 82-13/A udgjorde fradragsbeløbet 9 centimes pr. liter for normalbenzin og 10 centimes pr. liter for superbenzin. Fra den 15. november 1983 blev fradragsbeløbene ved arrêté ministériel nr. 83-58/A ændret til henholdsvis 16 og 17 centimes. Bortset herfra forblev ordningen i Frankrig vedrørende fastsættelse af mindstepriser ved salg af benzin i detailleddet uændret, for så vidt angår bestemmelsernes indhold. Følgelig rejser den foreliggende sag de samme fællesskabsretlige problemer som i *Cullet*-sagen. Der er ingen tvivl om, at den nationale ret med det forelagte spørgsmål i denne sag tager sigte på de samme problemer.

I sit skriftlige indlæg ved Domstolen har en af de civile parter, Syndicat National des Gérants Libres, gjort gældende, at Ferey og hendes selskab udelukkende er detailhandlere og ikke efter den franske lovgivning er berettiget til at foretage import. Når de tiltalte ikke kan foretage import, er de også ude af stand til at godtgøre, at den nationale prisfastsættelseslovgivning udgør en hindring »på deres niveau« for samhandelen med de øvrige medlemsstater, og følgelig er de ikke berettiget til at påberåbe sig EØF-traktatens bestemmelser. Dette argument kan ikke tages til følge, da anvendelsesområdet for EF-reglerne vedrørende de frie varebevægelser ikke afhænger af, hvilken stilling den person, der påberåber sig disse bestemmelser, indtager, men af, hvilken virkning de pågældende nationale foranstaltninger har for samhandelen mellem medlemsstaterne. Eftersom Ferey og det selskab, for hvilket hun er administrerende direktør, under straffesagen er tiltalt for at have overtrådt nationale lovbestemmelser, som de tiltalte hævder er i strid med fællesskabsretten, er de utvivlsomt også berettiget til at påberåbe sig de relevante bestemmelser i fællesskabsretten til deres forsvar.

Bortset fra dette spørgsmål tilføjer de indlæg, der er afgivet af Syndicat National des Gérants Libres og af Kommissionen, intet væsentligt nyt til de argumenter, der blev fremført ved Domstolen i *Cullet*-sagen. I denne dom behandlede Domstolen alle de vedrørende artiklerne 3, 5 og 30 rejste spørgsmål. Lige så lidt som i *Cullet*-sagen er det under nærværende sag blevet godtgjort (jfr. Domstolens udtalelser i præmisserne 32 og 33), at bestemmelserne i artikel 36 kan give hjemmel til importrestriktionerne og dermed udelukke anvendelsen af forbudet i artikel 30 mod foranstaltninger med tilsvarende virkning.

Jeg er herefter af den opfattelse, af de grunde, som er anført i dommen af 29. januar 1985 i *Cullet*-sagen, at det af Tribunal de grande instance de Versailles forelagte spørgsmål bør besvares således:

»1) EØF-traktatens artikler 3, litra f), 5, 85 og 86 er ikke til hinder for en national ordning, hvorefter de nationale myndigheder fastsætter en mindstepris for detailsalg af brændstoffer.

2) En sådan ordning er i strid med EØF-traktatens artikel 30, når mindsteprisen udelukkende fastsættes på grundlag af de nationale raffinaderiers overtagelsespris, og denne er afhængig af den officielle listepris, som udelukkende

beregnes på grundlag af de nationale raffinaderiers kostpris, såfremt brændstofpriserne på de europæiske markeder afviger mere end 8% fra denne kostpris.

3) Det er ikke godtgjort, at EØF-traktatens artikel 36 indeholder hjemmel til at fritage de nationale bestemmelser fra forbudet i traktatens artikel 30.«

Det tilkommer den nationale ret at træffe afgørelse om parternes omkostninger i hovedsagen. Der skal ikke træffes afgørelse om Kommissionens omkostninger.